David (Din revista „Ermunterung und Ermahnung“)

David

Se pare că lui David i s-a acordat puţină atenţie în tinereţea sa. El era cel mai tânăr dintre fiii lui Isai. Când Samuel a fost trimis de Domnul să-l ungă ca împărat peste Israel, tatăl său i-a prezentat numai pe cei şapte fraţi ai săi. Probabil, l-a uitat pe David. Abia la întrebarea lui Samuel dacă aceştia sunt toţi băieţii, Isai a spus: „A mai rămas cel mai mic şi, iată, paşte oile“.

O observaţie din partea lui Dumnezeu ne spune tot ceea ce a remarcat El la David: „Omul se uită la înfăţişare, dar Domnul Se uită la inimă“. Mai trebuie să ne întrebăm ce făcea David în ascuns? Unii tineri încearcă să ascundă ceea ce se petrece din imboldul anilor tinereţii, iar descoperirile părinţilor sunt deseori amare, când văd cum hrănirea pasiunilor păcătoase îşi aduce roadele.

Te gândeşti, drag tânăr, că Dumnezeu vede totul şi ia cunoştinţă de toate lucrurile? Tocmai anii tinereţii sunt hotărâtori pentru întreaga viaţă. „Ochii Domnului cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El“ (2 Cronici 16.9). Nu poţi ascunde de El nimic, de aceea pune toată acţiunea ta în lumina Sa! „Gândul inimii omului este rău din tinereţea lui“ (Geneza 8.21). Această realitate ar trebui să ne ajute să înţelegem că numai Domnul ne poate păzi; de aceea este necesar să rămânem aproape de El. „Căutaţi binele şi nu răul... Urâţi răul şi iubiţi binele“ (Amos 5.14, 15). Să ţinem cont de acest sfat al profetului!

Ce bine este când ne lăsăm formaţi de Dumnezeu pentru viaţa noastră! Nu e vorba de a ne îndopa cu ştiinţa omenească pentru a obţine o poziţie cât mai înaltă. Şi la alegerea meseriei trebuie să-L întrebăm pe El şi să ne lăsăm călăuziţi de El. Să ne gândim mereu că nu trăim noi, ci Cel care a murit pentru noi. Intenţia lui Dumnezeu este să-i educe de timpuriu şi în ascuns pe cei de care vrea să se folosească în public. Când stau în linişte, El le face cunoscut slujitorilor Săi nimicnicia lor şi le arată măreţia Sa, pentru ca aceştia să devină capabili să întâmpine cu un duh tare şi temerar greutăţile drumului. Aşa a fost în cazul lui David. El fusese singur cu Dumnezeu pe când păzea oile tatălui său în pustiu, iar acest lucru nu a fost în zadar.

David a fost fidel în îndeplinirea sarcinilor sale. Desigur, au venit greutăţi, dar ele l-au întărit şi l-au învăţat să se încreadă în Dumnezeu. Mai târziu a spus: „Robul tău păştea oile tatălui său. Şi când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam şi-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam şi-l omoram“ (1 Samuel 17.34, 35).

Despre acest eveniment a vorbit abia la momentul potrivit. Şi aici recunoaştem natura inimii sale. El nu vorbea despre sine şi succesele sale; însă alţii, care au descoperit la el lucruri demne de laudă, vorbeau despre el. Când Saul a fost chinuit de un duh rău şi a căutat un cântăreţ cu harpa, unul din slujitorii săi i-a spus: „Iată, am văzut pe un fiu al lui Isai betleemitul care ştie să cânte, şi este un om viteaz, şi un om de război, şi iscusit la vorbire, şi frumos la chip şi Domnul este cu el“. – Ce observă alţii la noi şi ce spun despre noi? De-ar fi spre cinstea Domnului!

Astfel, în singurătate la oi, David a dobândit curaj şi putere pentru a păşi contra duşmanilor turmei. El nu fugea de leu sau de urs, ci îi smulgea prada. Aceasta i-a dat curaj, când l-a auzit în valea Terebinţilor pe Goliat dispreţuind rândurile de luptă ale Israelului, să lupte cu acest duşman, deşi părea de neînvins. Acum erau în necaz oile casei lui Israel. David le-a recunscut ca „oştirile Dumnezeului celui viu“ şi ştia că Dumnezeu era cu ele. Nimeni nu a îndrăznit să accepte lupta cu Goliat; dar acest tânăr, care venea dintr-o atmosferă liniştită, a avut curaj; el s-a declarat gata să lupte.

Alegerea mijloacelor sale de luptă ne arată că nu s-a încrezut în lucruri naturale. „Saul l-a îmbrăcat pe David cu armura sa şi i-a pus un coif de aramă pe cap şi l-a îmbrăcat cu zale. Şi David a încins sabia lui peste veşmintele sale şi a vrut să meargă.“ Dar el a spus: „Nu pot să merg cu acestea, pentru că niciodată nu le-am încercat“. Acestea nu erau armele lui. El le-a pus deoparte, şi-a luat toiagul, cinci pietre în traistă şi praştia, toate mijloace neînsemnate care, vorbind omeneşte, ar fi avut puţin succes. Secretul victoriei sale a fost puterea în care a luptat: „Eu vin la tine în Numele Domnului oştirilor, Dumnezeul oştirilor lui Israel, pe care L-ai batjocorit“. Astfel l-a doborât pe duşman.

Acest lucru ne aminteşte de cuvintele: „V-am scris, tinerilor, pentru că sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi l-aţi învins pe cel rău“ (1 Ioan 2.14). Când s-a apropiat ispititorul de Domnul Isus, El l-a lovit cu arma Cuvântului lui Dumnezeu. În Efeseni 6 ni se spune: „Încolo, fraţilor, fiţi tari în Domnul şi în tăria puterii Lui. Îmbrăcaţi toată armura lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului“ (versetele 10, 11). În proprie putere nu putem nimic; dar „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu“, este arma noastră de atac. Dacă vrem să ne întărim în linişte pentru luptă, trebuie să ne preocupăm sârguincioşi cu Cuvântul lui Dumnezeu. În el găsim învăţătură despre neputinţa eului nostru, dar şi despre supremaţia puterii lui Dumnezeu.

David a devenit un om folositor pentru Dumnezeu; merită să învăţăm de la el.

Exemplul nostru desăvârşit rămâne desigur Însuşi

DOMNUL ISUS HRISTOS.

Despre primele trei decenii ale vieţii Domnului Isus, Scriptura nu relatează mult. În Luca 2 citim: „Copilaşul creştea şi Se întărea, umplându-Se de înţelepciune, şi harul lui Dumnezeu era peste El“ (versetul 40). Apoi Îl găsim la vârsta de doisprezece ani în templu „şezând în mijlocul învăţătorilor şi ascultându-i şi întrebându-i“ (versetul 46). Părinţilor, care L-au căutat, le-a spus: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?“ (versetul 49).

Cât de mult ne spun aceste puţine cuvinte! Să le citim mereu, să cugetăm la ele şi să dorim să păşim pe urmele Aceluia care ne spune şi nouă: „Învăţaţi de la Mine!“

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“